

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoPr/6/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112202588
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:3112202588.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Stanislavy Kollárovej, v spore žalobkyne: ZLATOKOV SK, a.s., so sídlom Trenčín, Martina Rázusa 8, IČO: 36 318 370, právne zastúpenej JUDr. Františkom Vavračom, advokátom, so sídlom Banská Bystrica, Horná 51, IČO: 51 157 187, proti žalovanej A. B., C. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXX, právne zastúpenej AKK Advokátska kancelária Kubínyiová s. r. o., so sídlom Trenčín, Piaristická 9, IČO: 36 863 891, o zaplatenie 17.201,61 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 9. novembra 2022, č. k. 12Cpr/2/2012-606, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s dopĺňacím rozsudkom v napadnutom výroku II. m e n í tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni sumu 13.191,93 eur s 9,25 % ročným úrokom z omeškania odo dňa 21.02.2012 až do zaplatenia, všetko v mesačných splátkach po 150,- eur splatných vždy do konca príslušného mesiaca, počínajúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku až do vyrovnania, pod hrozbou straty výhody splátok s tým, že povinnosť plnenia žalovanej zaniká v rozsahu poskytnutého plnenia na základe trestného rozkazu Okresného súdu Trenčín, vydaného dňa 30.10.2012, č. k. 1T/141/2012-151, IČS 3112011569 dlžníkom - obvineným F. G. H., nar. XX.XX.XXXX a vo zvyšnej časti žalobu zamietá.

II. Žalobkyni náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. V preskúmvanej veci súd prvej inštancie rozhodoval na základe žaloby, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovanej náhrady škody podľa § 182 Zákonníka práce za vzniknutý schodok. V poradí prvým rozsudkom, výrokom I., právoplatným dňa 03.07.2018, zaviazal žalovanú povinnosťou zaplatiť žalobcovi sumu 734,98 eur s 9,25 % ročným úrokom z omeškania odo dňa 21.02.2012 až do zaplatenia, všetko v mesačných splátkach po 50,- eur splatných vždy do konca príslušného mesiaca počínajúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku až do vyrovnania pod hrozbou straty výhody splátok s tým, že povinnosť plnenia zaniká v rozsahu poskytnutého plnenia na základe trestného rozkazu Okresného súdu Trenčín, vydaného dňa 30.10.2012, č. k. 1T/141/2012-151, IČS 3112011569 dlžníkom - obvineným F. G. H., nar. XX.XX.XXXX. Výrokom II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Výrokom III. žalobcu zaviazal zaplatiť žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 91,46 % k rukám právneho zástupcu, v lehote 30 dní od právoplatnosti uznesenia vyššieho súdneho úradníka, ktorým bude po právoplatnosti rozsudku určená výška náhrady trov konania.

2. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 21.03.2019, č. k. 17CoPr/7/2018-436 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku II. a vo výroku o trovách konania potvrdil. Žalovanej priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že v danej veci existovali dôvody, pre ktoré sa žalovaná sčasti

zbavila svojej zodpovednosti, s tým, že sa stotožnil i s mierou zavinenia žalovanej na jednotlivých položkách, ktorou bol vyčíslený schodok na zverených hodnotách tak, ako to ustálil súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti a v závislom výroku o trovách konania potvrdil, pričom v podrobnostiach odkázal na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým sa v celom rozsahu stotožnil (§ 387 ods. 2 CSP). K žalobcom namietanému výroku I. uviedol, že proti tomuto výroku jeho odvolanie nesmerovalo, preto v tejto časti rozsudok nadobudol právoplatnosť (§ 367 CSP). O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP.

3. Na základe dovolania žalobcu dovolací súd uznesením zo dňa 22.07.2020, sp. zn. 8Cdo/206/2019 rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V rozhodnutí uviedol, že hoci samotný odvolací súd vo svojom rozhodnutí odkázal na závery rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Cdo/244/2017, sám sa týmito závermi pri svojom rozhodnutí dôsledne neriadil, keď sa bez ďalšieho stotožnil so súdom prvej inštancie o „zanedbateľnej“ miere zavinenia žalovanej na jednotlivých položkách, ktorou bol vyčíslený schodok na zverených hodnotách. Hoci prevažná časť odcudzených hodnôt pochádzala práve z trezoru, ktorý sa nachádzal vo vedľajšej (verejnosti neprístupnej) miestnosti, ktorú spolu s trezorom žalovaná ponechala otvorenú, odvolací súd ohľadne škody na týchto hodnotách ustálil zavinenie žalobcu v rozsahu až 95 % a 90 % (a teda zavinenie žalovanej v rozsahu 5 % a 10 %). Svoj záver pritom odôvodnil zodpovednosťou žalobcu za zlé rozloženie pultov na predajni, voľné vchody do zápuľtia, cez ktoré sa cudzie osoby mohli dostať do kancelárie, v ktorej sa trezor nachádzal, voľné umiestnenie časti zlatých šperkov - retiazok na polici (mimo uzamknutej vitríny), neodvedenú tržbu v banke, výslovné neuloženie povinnosti zamykať trezor v internej smernici, ktorá bola odovzdaná žalovanej pri vzniku jej pracovného pomeru a napokon, za neošetrený postup pre prípad vypadnutia jedného (niektorého) z predavačov z dôvodu náhlej okolnosti, v dôsledku čoho v deň krádeže žalovaná pracovala na dotknutej predajni ako jediná predavačka, ktorá objektívne nemala možnosť pri obsluhovaní jedného zákazníka obsiahnuť priestor celej predajne. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí tak síce poukázal (zohľadnil) na zavinenie žalovanej, avšak už nevyhodnotil, ako sa táto skutočnosť prejavila na odcudzení hodnôt v trezore nachádzajúcich sa (t. j., či odcudzenie hodnôt žalovaná svojím konaním uľahčila alebo nie), a preto nie je zrejmé, ako dospel k záveru o miere podielu zavinenia žalovanej na vzniknutej škode v rozsahu iba 5 % a 10 %, keďže deklarované pochybenia žalobcu (zlé rozloženie pultov v predajni, denné neodvádzanie tržieb do banky, počet pracovníkov v predajni) zrejme nemohli byť priamou príčinou odcudzenia hodnôt z neuzamknutého trezoru. Dovolací súd konštatoval, že tieto skutočnosti síce rovnako mohli mať určitý podiel na odcudzení hodnôt tretími osobami, avšak tento nemohol byť podielom rozhodujúcim (v rozsahu 95 % a 90 %). Odvolací súd neskúmal, či by k odcudzeniu hodnôt z trezora došlo (mohlo dôjsť) aj za situácie, ak by dvere do miestnosti, kde sa trezor nachádzal (vrátane neho), boli riadne uzamknuté, a teda sa nezaoberal skutočnosťou, či žalovaná týmto porušením pracovných povinností konanie páchatel'ov umožnila (uľahčila) tým, že zverené hodnoty riadne nezabezpečila, resp. nevyhodnotil, či toto porušenie povinnosti hmotne zodpovednou zamestnankyňou (žalovanou) z nebanlivosti bolo takého rozsahu, že bez neho by k vzniku schodku úmyselným konaním tretích osôb vôbec nemohlo dôjsť. Dovolací súd pritom nespochybil závery odvolacieho súdu o zbavení sa zodpovednosti žalovanej za schodok vo vzťahu k odcudzeným hodnotám nachádzajúcim sa priamo na predajni žalovaného (z dôvodu nevytvorenia vhodných pracovných podmienok - zlé rozloženie pultov, počet pracovníkov v predajni a pod.), avšak závery o takmer úplnom (nie čiastočnom) zbavení sa zodpovednosti žalovanej aj za schodok na hodnotách nachádzajúcich sa v neuzamknutom trezore v neuzamknutej miestnosti, považoval za rozporné s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, vychádzajúcu predovšetkým zo záverov rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Cdo/244/2007. Dovolací súd ďalej konštatoval, že o tom, že trezor s hodnotami bolo treba riadne zabezpečiť (uzamknúť), najmä, keď si žalovaná musela byť z povahy svojho zamestnania vedomá „vynachádzavosti zlodejov pri vykrádaní zlatníctiev, ich rôznych nástrah na oklamanie predavačov“, ju nebolo treba osobitne poučovať; ide o všeobecne známe pravidlá ochrany majetku. Neobstojí preto ani argumentácia o tom, že žalovanej nebolo v smernici, ktorá jej bola odovzdaná pri vzniku pracovného pomeru, výslovne uložená povinnosť trezor zamykať. Rovnako neobstojí tvrdenie, že žalobca mohol škodu (pokiaľ išlo o finančnú hotovosť uloženú v trezore) minimalizovať, ak by odvádzal tržby do banky denne (a preto nesie zavinenie na jej vzniku), keďže ani táto skutočnosť nebola v priamej príčinnej súvislosti s konaním páchatel'ov, ktorým bolo „uľahčené“ odcudziť hodnoty z trezoru práve tým, že na prístup k nemu nemuseli prekonať žiadnu prekážku (stačilo odpútať pozornosť žalovanej). Výška finančnej hotovosti ponechaná v trezore, resp. denné neodvádzanie finančnej hotovosti do banky, nebolo príčinou vzniku škody

na majetku žalobcu (obdobne nemožno napríklad pri krádeži auta argumentovať tým, že poškodený mohol minimalizovať škodu, ak by si nekúpil luxusné, ale iba „bežné“ motorové vozidlo). Žalovaná tak z nebanlivosti (vo vzťahu k hodnotám uloženým v trezore) porušila povinnosť zabrániť vzniku zavinených strát, rozdielov a úbytkov hodnôt zverených k vyúčtovaniu a povinnosť počínať si tak, aby nedochádzalo k poškodeniu majetku zamestnávateľa alebo k jeho zničeniu (§ 178 ods. 1 ZP). Z uvedených dôvodov dovolací súd uložil odvolaciemu súdu, aby opätovne vyhodnotil, či žalovaná uniesla dôkazné bremeno ohľadne svojho tvrdenia, že škoda (pokiaľ išlo o cennosti uložené v trezore) bola spôsobená „šťastí alebo celkom bez jej zavinenia“.

4. Na základe citovaného zrušujúceho rozhodnutia dovolacieho súdu odvolací súd uznesením zo dňa 24.08.2021, č. k. 17CoPr/5/2020-507 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

5. Okresný súd Trenčín (ďalej len „súd prvej inštancie“) v poradí druhým rozsudkom z 9. novembra 2022 č. k. 12Cpr/2/2012-606 výrokom I. určil, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni 204,05 eura s 9,25 % ročným úrokom z omeškania od 21. februára 2012 do zaplatenia, v mesačných splátkach po 50 eur splatných vždy do konca príslušného mesiaca, počínajúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku až do vyrovnania, pod hrozbou straty výhody splátok s tým, že povinnosť plnenia žalovanej zaniká v rozsahu poskytnutého plnenia na základe trestného rozkazu Okresného súdu Trenčín z 30. októbra 2012 č. k. 1T/141/2012-51 dlžníkom – obvineným (ďalej len „trestný rozkaz“), výrokom II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol a výrokom III. žalovanej priznal proti žalobkyni právo na náhradu trov konania v rozsahu 89,14 %. Rozsudok právne zdôvodnil ustanoveniami § 81 písm. e), § 82, § 182 až 184, § 187 ods. 1 a § 189 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákonník práce“). Vecne dôvodil, že v prevádzke žalobkyne došlo ku schodku na zverených hodnotách, spôsobenému krádežou tretími osobami 23. júna 2011, keď v prevádzke žalobkyne bola prítomná ako predavačka žalovaná (o čom svedčí aj trestný rozkaz). Predmetom rozhodovania zostala náhrada škody okrem časti žalovanej sumy, o ktorej už bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom súdu prvej inštancie z 9. mája 2018 č. k. 12Cpr/2/2012-368 v celkovej priznanej sume 734,98 eura s príslušenstvom, ktorá pozostávala zo sumy 220,09 eura (5% z neodvedenej tržby 4.401,83 eura), sumy 145,75 eura (5% z predaja poukážok Lyoness vo výške 2.915 eur), sumy 305,05 eura (10% z hodnoty druhej polovice šperkov v celkovej výške 6.100,93 eura bez DPH; vo vzťahu k prvej polovici šperkov na dvoch ukradnutých plató bola žaloba zamietnutá v celom rozsahu pre vyvinenie sa žalovanou) a zo sumy 64,09 eura (10% zo 1-iny z vykúpeného zlomkového zlata za 2 563,67 eura bez DPH). Poukazujúc na predchádzajúce zrušujúce uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) z 22. júla 2020 sp. zn. 8Cdo/206/2019, v ktorom boli ako správne hodnotené závery o zbavení sa zodpovednosti žalovanej za schodok vo vzťahu k odcudzeným hodnotám nachádzajúcim sa priamo na predajni žalobkyne (t.j. odcudzeným šperkom z dvoch plató), avšak ako predčasné boli hodnotené závery o takmer úplnom zbavení sa zodpovednosti žalovanej aj za schodok na hodnotách nachádzajúcich sa v neuzamknutom trezore v neuzamknutej miestnosti, uviedol, že predmetom posúdenia zostala otázka, čo bolo priamou príčinou odcudzenia hodnôt z neuzamknutého trezoru. Predajňa mala tvar písmena L, pulty boli rozmiestnené tak, že z jedného konca nebolo vidieť na opačný koniec, pulty boli z koncových strán voľne otvorené do zápuľtia, dvere do bočnej miestnosti s trezorom (otvoreným/privretým, neuzamknutým) bývali otvorené i neuzamknuté a v predajni bývali dve predavačky. V deň krádeže však došlo k náhle neprítomnosti druhého predavača a žalobkyňa náhradného predavača nezabezpečila, v dôsledku čoho v predajni celý deň zostala sama iba jedna predavačka, a to žalovaná. Zlodějov teda motivovali ku krádeži, resp. im ju uľahčili dve príčiny, a to prítomnosť iba jednej predavačky v predajni tvaru L s voľným vstupom do zápuľtia a otvorené dvere do bočnej miestnosti s trezorom. Z tohto pohľadu súd prvej inštancie ustálil podiel zavinenia na strane žalobkyne 50% a na strane žalovanej 50%. Priamou a bezprostrednou príčinou odcudzenia hodnôt z trezoru bolo to, že žalovaná nechala otvorené dvere do bočnej miestnosti, kde sa tento trezor nachádzal. Avšak k vzniku schodku úmyselným konaním tretích osôb by za prítomnosti jednej predavačky nedošlo iba vtedy, ak by žalovaná tieto dvere nielen zavrela, ale aj zamkla a kľúč by si nechala pri sebe, pretože zloději boli štyria a časť z nich zabávala žalovanú a časť vošla dverami do bočnej miestnosti a vykradla trezor. Žalovaná však nemohla dvere zamknúť, pretože nedisponovala kľúčom, z tohto dôvodu jej zavinenie je iba čiastočné, a to v podiele 50 % (nezatvorené dvere) a podiel žalobkyne bol tiež 50% (chýbajúci kľúč od dveri), teda celkovo sa podiel žalovanej znížil na 25%. Bolo pritom nepodstatné, či trezor bol zamknutý alebo len privretý. V neprospech žalobkyne tiež hodnotil, že ani jeden z dvoch koncov pultov nebol uzavretý; zloději teda nemuseli prekonať prekážku (napr. preskočiť pult) a žalobkyňa

týmto nedostatkom krádež uľahčila. Jej ďalší podiel na zavinení je v rozsahu 50 % z podielu žalovanej 25 %. Výsledný podiel zavinenia žalovanej tak zostal vo výške 12 %. Súd prvej inštancie nepriznal žalobkyni náhradu za neodvedenú tržbu za predchádzajúce dni a hodnotu vykúpeného zlata nad váhu 30g (v hodnote nad 526,89 eur), pretože určil spoluzavinenie žalobkyne vo výške 100% z dôvodu porušenia vlastných interných predpisov o povinnosti odvádzať každý deň tržby ako aj v časti hodnoty za vykúpené zlomkové zlato nad váhu 30g (interná smernica žalobkyne č. 1/2007). Podiel žalovanej (12 %) z hodnoty vykúpeného zlata do 30g (526,89 eura) predstavuje sumu 63,23 eura, čo už žalovaná uhradila na základe prvého rozsudku z 9. mája 2018, z tohto dôvodu v tejto časti žalobu zamietol. Podiel žalovanej (12 %) zo sumy 2.915 eur (predaj poukážok Lyoness) predstavuje sumu 349,80 eura, z ktorej žalovaná uhradila 145,75 eura (na základe prvého rozsudku z 9. mája 2018), preto žalobkyni priznal sumu 204,05 eura. Vo vzťahu k chýbajúcim 86 ks šperkov v hmotnosti 269,3 g v cene 6.100,93 eura bez DPH žalobkyňa nepreukázala, koľko z týchto šperkov bolo odcudzených z voľnej police v predajni a koľko z trezoru, a teda v konaní nebolo možné zistiť presnú hodnotu odcudzených zlatých šperkov z trezoru. Z dôvodu neunesenia dôkazného bremena bola v tejto časti žaloba zamietnutá ako nedôvodná. Rozhodnutie o trovách konania právne odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších zákonov (ďalej tiež len „CSP“) a vecne pomerom úspechu žalobkyne a žalovanej v konaní.

6. Proti rozsudku, jeho výroku II. a III., podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa. Žiadala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že jej žalobe v celom rozsahu vyhovie. Ako odvolací dôvod uplatnila ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. V odvolaní uviedla, že je preukázané, že krádežou bola spôsobená žalobkyni škoda v celkovej výške 17.201,61 eur, pričom v predložennom inventarizačnom zápise sú zhrnuté výsledky fyzickej inventúry vykonanej dňa 24.06.2011 za účasti členov inventarizačnej komisie (§ 30 ods. 3 v spojení s ods. 7 zák. č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve), ktorí zodpovedajú za skutočný stav tejto inventúry, a to p. I., p. J., J. K. a p. K., ako aj za účasti hmotne zodpovedných osôb (zamestnancov) p. D., p. G. a p. I., čo vyplýva z inventúrneho súpisu inventarizačnej komisie č. 13/2011 zo dňa 24.06.2011, kde zamestnanci hmotne zodpovední potvrdzujú, že fyzická inventúra majetku, za ktorý boli hmotne zodpovední, bola vykonaná za ich prítomnosti a žiadny majetok nezatajili. Súčasťou tohto inventúrneho súpisu inventarizačnej komisie č. 13/2011 je súpis tovaru na sklade predajne vzorov, čo tvorí prílohu č. 1, z ktorého vyplýva výsledok porovnania skutočného stavu majetku a rozdielu majetku s účtovným stavom ku dňu 24.06.2011. Predmetný dôkaz je na každej strane parafovaný originál podpismi hmotne zodpovedných osôb (zamestnancami, ktorí sa zúčastnili fyzickej inventúry), ako aj originál podpismi členov inventarizačnej komisie zodpovednej za stav zistený na tejto fyzickej inventúre. Z uvedených dokladov vyplýva, že krádežou došlo k odcudzeniu tovaru v počte 86 kusov šperkov v celkovej sume s DPH 7.321,12 eur, k odcudzeniu vykúpeného zlomkového zlata v sume 2.563,67 eur a k odcudzeniu hotovosti v sume 7.316,83 eur, teda škoda spolu predstavuje v celkovej výške sumu 17.201,62 eur. Z videozáznamu krádeže je preukázané, že pri krádeži páchatel okrem šperkov a finančnej hotovosti nachádzajúcich sa v trezore odcudzil aj 2 ks platô s retiazkami voľne uloženými na závesnej polici na stene v predajni za pultom. Počet retiazok nachádzajúcich sa na týchto 2 ks platô bol 32 ks v hodnote 3.070,68 eur. Ako dôkaz o počte kusov retiazok žalobkyňa predložila súdu fotografiu identického platô, ktoré sa v čase krádeže nachádzalo a používalo na predajni, na ktorom boli uložené len retiazky presne špecifikované v prílohe č. 1 k inventarizačnému zápisu fyzickej inventúry vykonanej dňa 24.06.2011 za prítomnosti žalovanej. To, že v predajni na 2 ks platô voľne uložených na závesnej polici na stene v predajni za pultom boli len retiazky, bolo aj svedecky potvrdené výpoveďami svedkov v konaní. Z prílohy č. 1 tvoriacej súčasť inventarizačného zápisu z fyzickej inventúry zo dňa 24.06.2011 vyplýva, že odcudzený tovar – zlaté šperky v čase krádeže predstavovali spolu 86 ks v celkovej hodnote 7.321,12 eur s DPH, z ktorých bolo 26 ks prsteňov v sume 1.485,52 eur s DPH, 2 ks závesy v sume 19,66 eur s DPH, 19 ks náramkov v sume 1.800,35 eur s DPH, 36 ks retiazok v sume 3.479,29 eur s DPH a 3 ks náhrdelníky v sume 536,30 eur s DPH. Z dokladov a dôkazov predložených súdu vyplýva, že v inkriminovanom čase na 2 ks platô voľne uložených na závesnej polici na stene za pultom v predajni sa nachádzalo 32 ks retiazok v sume 3.070,68 eur s DPH a v trezore sa v čase krádeže nachádzali šperky v celkovej hodnote 4.250,44 eur s DPH, a to retiazky v počte 4 ks v sume 408,61 Eur s DPH, 26 ks prsteňov v sume 1.485,52 eur s DPH, 2 ks závesy v sume 19,66 eur s DPH, 19 ks náramkov v sume 1.800,35 eur s DPH a 3 ks náhrdelníky v sume 536,30 eur s DPH, finančná hotovosť v sume 7.316,83 eur pozostávajúca z tržby v sume 4.401,83 eur a sumy 2.915 eur za predaj poukážok Lyoness a vykúpené zlomkové zlato v cene 2.563,67 eur. Teda celková výška hodnôt odcudzených z trezoru je vo výške 14.130,94 eur. Čo sa týka výšky hodnoty 4 retiazok nachádzajúcich sa v trezore, je potrebné

vychádzať z prílohy č. 1, z ktorej je preukázané, že na predajni sa nachádzali retiazky toho istého druhu v počte viac ako 1 ks, a preto 1 ks bol vystavený ako vzor na plató a zvyšné kusy rovnakého druhu sa nachádzali v trezore. Žalovaná mala so žalobkyňou uzatvorenú v zmysle § 182 Zákonníka práce kolektívnu hmotnú zodpovednosť. Listinnými dôkazmi žalobkyňa preukázala, že v rozhodnom období boli na predajni v pracovnom pomere 4 pracovníci, pričom na predajni pracovali vždy dvaja a len v ojedinelých prípadoch sa stalo, že na predajni musel byť jeden predavač. V deň krádeže žalobkyňa nevedela, že v predajni je žalovaná sama, lebo tam mal byť aj pán G., ktorému však bolo zle a išiel k lekárovi, čo ani on a ani žalovaná nehlásili žalobkyňi. Z listinného dôkazu smernice č. 1/2007 podľa bodu 2.6 vyplývala pre žalovanú a aj ostatných predavačov povinnosť: „ihneď písomne alebo elektronicky poštou informovať nadriadených o všetkých závadách, ktoré by mohli ohroziť bezpečnosť zamestnancov predajne, spôsobiť škodu ohrozeniu chodu predajne a podobne...“, v prípade závad okamžite o tom informovať žalobkyňu. Z preukázaného skutkového stavu vyplýva, že žalobkyňi neboli oznámené žiadne závady k problematike týkajúcej sa nedostatkov v pracovných podmienkach, ktoré by bola povinná riešiť. V zmysle bodu 2.1. smernice č. 1/2007 bola žalovaná povinná odvádzať tržbu nad povolenú hodnotu 331,93 eur do banky. Skutkovo bolo výpoveďou žalovanej, aj svedeckými výpoveďami preukázané, že okrem odvádzania tržby do banky sa na pokyn pracovníkov žalobkyne stávalo, že tržba sa odvieďa v hotovosti pracovníkovi žalobkyne. Žiadnym relevantným dôkazom nebolo preukázané, že predmetná smernica bola zmenená, resp. zrušená a preto túto povinnosť boli predavači povinní dodržiavať. Zhodne pred krádežou (23.06.2011) bola dňa 20.06.2011 odvedená do banky predavačkou I. len časť tržby v sume 4.410 eur. Keby si svoju povinnosť odvedenia tržby splnili v dňoch 21. a 22.06.2011, v trezore by žalovaná v čase krádeže nedisponovala s odcudzenou finančnou čiastkou. K názoru súdu prvej inštancie, že žalovaná nie je povinná zaplatiť DPH, žalobkyňa citovala ust. § 182 ods. 1 Zákonníka práce a § 53 ods. 5 zák. č. 222/2004 o DPH, v súvislosti s čím namietala, že povinnosťou platiteľa DPH je, aby v prípade krádeže tovaru, pri ktorom bola DPH nárokovaná na odpočet, bola táto daň odvedená späť do štátneho rozpočtu. Pretože žalobkyňa bola povinná zo zákona uhradiť za ukradnutý tovar DPH späť do štátneho rozpočtu v mesiaci kedy ku krádeži došlo, tak skutočná škoda na tovare predstavuje jeho cenu s DPH, lebo tak určuje zákon. K vyslovenému právnomu názoru dovolacieho súdu, ktorý považoval rozhodnutie odvolacieho súdu (teda aj okresného súdu) za správne, pokiaľ išlo o závery odvolacieho súdu o zbavení sa zodpovednosti žalovanej za schodok vo vzťahu k odcudzeným hodnotám, nachádzajúcim sa priamo na predajni žalobkyne, t. j. odcudzené 2 plató so zlatými retiazkami. Žalobkyňa vyslovila názor, že súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal skutočnosťou, že žalovaná v rámci preventívnej povinnosti, vzhľadom na skutkový stav, keď bola sama na predajni (o čom žalobkyňa nebola informovaná), nemala vyložiť na závesnú policu na stene za pultom v predajni retiazky z trezora nachádzajúce sa na 2 ks plató. Súd prvej inštancie neprimeraným spôsobom bez existujúceho odôvodnenia stanovil pomer zodpovednosti žalobkyne vo výške 100 % vo vzťahu k hodnotám odcudzeným z predajne bez toho, aby podrobne rozviedol konkrétne príčiny, ktoré sa výlučne podieľali na vzniku škody vzhľadom na skutkový stav. Bolo treba dať do pomeru, aké hodnoty boli odcudzené z nástennej vitríny v predajni a ktoré organizačné dôvody zo strany zamestnávateľa (ak existovali) sa mohli podieľať na príčine škody. Z preukázaného skutkového stavu, z hľadiska priamej príčiny, osobitná miestnosť kde sa trezor nachádzal, je priestor, do ktorého nemá prístup verejnosť. Dvere na tejto miestnosti neboli uzavreté, ale miestnosť bola dokonca otvorená, ide o prejav hrubej nezodpovednosti žalovanej, lebo zodpovedné správanie by bolo uzatvorenie dverí, ich uzamknutie a toto je spojené s minimálnym úsilím, čím by úplne žalovaná zamedzila zistiť potencionálnym zlodejom, čo a v akom sa stave sa v miestnosti nachádza. Avšak táto skutočnosť nie je priamou príčinou, na ktorú sa viaže zodpovednosť, lebo sa nachádza v tej línii priamych a bezprostredných príčin, na ktoré sa viaže priama zodpovednosť za výsledok, ktorým je vzniknutá škoda. Druhou skutočnosťou je otvorený trezor, ktorého účelom je zabezpečenie ochrany cenností nachádzajúcich sa v ňom a je logické, že musí byť vždy uzatvorený, aby spĺňal účel, na ktorý je určený a sa používa. Aj tu ešte vo väčšej miere išlo o nezodpovedné konanie žalovanej, lebo priamo umožnila, aby zlodeji zistili, že v trezore sa nevyhnutne musia nachádzať cennosti veľkej hodnoty. Žalovaná kumulatívne krajne ľahostajným spôsobom sa správala tým, že nechala otvorené dvere trezoru a nechala otvorené aj dvere osobitnej miestnosti. Toto konanie spĺňa podmienky hrubej nebalosti, pričom jedinou priamou príčinou, na ktorú sa viaže zodpovednosť ku vzniknutej škode boli len a jedine otvorené dvere trezoru (a dvere osobitnej miestnosti), lebo keby tieto dvere boli riadne uzatvorené, tak zlodeji by sa síce dostali do miestnosti kde bol trezor, avšak do trezoru by sa nedostali a nedošlo by ani ku krádeži predmetných vecí z neho. V tejto otázke, pri rozhodovaní v otázke priamej príčinnej súvislosti, súd prvej inštancie ignoroval právny názor dovolacieho súdu, hoci je ním viazaný, preto ide z jeho strany o nezákonný postup. K určeniu spoluzavinenia žalobkyne súdom prvej inštancie pri odcudzení neodovzdanej tržby za predchádzajúce

dni vo výške 100 % z dôvodu porušenia vlastných interných predpisov o povinnosti odvádzať každý deň tržby, ako aj v časti hodnoty za vykúpené zlomkové zlato nad váhu 30g, žalobkyňa poukázala na stanovisko dovolacieho súdu k tejto veci, uvedené v jeho rozhodnutí. K použitému judikátu R15/2018 – uznesenie NS SR zo dňa 24.08.2017 sp. zn. 6Cdo/138/2016, na ktorý poukázal súd prvej inštancie uviedol, že obsah podstatnej časti odôvodnenia, kde je riešená obdobná otázka nie je totožná s riešením tejto veci, ale ide o skutkovo inú situáciu, kde žalovaná svojím ľahostajným spôsobom sa správala tak, že nechala otvorené dvere trezoru a táto skutočnosť bola jedinou priamou príčinou, na ktorú sa viaže zodpovednosť ku vzniknutej škode súvisiacej s krádežou vecí nachádzajúcich sa v rozhodnom období v trezore. K záveru súdu prvej inštancie, ktorý konštatoval, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno v prípade odcudzených – chýbajúcich 86 ks šperkov žalobkyňa uviedla, že žalovaná počas celého konania výslovne nepoprela skutkové tvrdenia žalobkyne v otázke zistenej výšky škody v sume 17.201,62 eur, ktoré boli preukázané relevantnými dôkazmi, a preto je nesporné. Záverom žalobkyňa znova poukázala na skutočnosť, že v zmysle ust. § 455 CSP bolo rozhodnutie zrušené a bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, kde je súd prvej inštancie a odvolací súd viazaný právnym názorom dovolacieho súdu, pričom v danej veci po zrušení napadnutého rozhodnutia dovolacím súdom ani po doplnení dôkazov sa nezmenil skutkový základ (skutkový stav), z ktorého vychádzal dovolací súd, preto bol súd prvej inštancie viazaný právnym názorom dovolacieho súdu, čo však nerešpektoval, preto ide z jeho strany o neprípustný postup, ktorý narúša princíp právnej istoty.

7. Žalovaná v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu žiadala rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Poukázala na to, že od samého začiatku súdneho konania popierala skutkové tvrdenia žalobkyne. Žalobkyňa v odvolaní, rovnako aj vo vyjadrení zo dňa 07.10.2022 uvádza, že v zmysle § 151 ods. 1 CSP sa skutkové tvrdenia, ktoré protistrana výslovne nepoprela, považujú za nesporné. Žalovaná však už od samého začiatku súdneho konania popiera nielen svoje zavinenie, ale aj zistenú výšku škody. Odkazuje aj na § 407 ods. 2 CSP, podľa ktorého v konaniach, ktoré sa začali pred účinnosťou CSP, čo je aj prípad tohto konania, nemožno uplatňovať okrem iného ustanovenie CSP o popretí skutkových tvrdení protistrany, ak by bolo na neprospech strany. Odkaz žalobkyne na § 151 ods. 1 CSP je teda irelevantný. Žalovaná mala ďalej za to, že žalobkyňa priznaná náhrada škody zodpovedá miere zavinenia žalovanej a žalobkyne na vzniknutej škode, a teda zodpovedá miere, v akej sa žalovaná zbavila zodpovednosti za škodu. Žalobkyňa ako zamestnávateľ žalovanej jej nevytvoril na pracovisku vhodné pracovné podmienky na hospodárenie so zverenými hodnotami, a to nielen samotnej žalovanej, ale aj všetkým hmotne zodpovedným osobám (nevytvorenie týchto podmienok je teda objektívne a dlhodobé). Žalobkyňa si neplnila svoju povinnosť podľa § 177 Zákonníka práce (predchádzanie škodám), taktiež nezabezpečila, aby jej vedúci zamestnanci riadne plnili povinnosti vyplývajúce z § 82 Zákonníka práce, a tým nezabezpečila, že žalovaná mohla riadne hospodáriť s hodnotami, za ktoré prevzala hmotnú zodpovednosť. Svedkovia – zamestnanci pracujúci na danej predajni, vypovedali, že na nedostatky na pracovisku žalobkyňu upozorňovali. Zároveň ale uvádza, že pri vytvorení podmienok na pracovisku nie je možné prehodiť zodpovednosť za ich nevhodnosť na zamestnancov, ale je nutné podmienky na pracovisku vyhodnotiť objektívne, vzhľadom na ich faktický stav a na bežné podmienky na iných porovnateľných pracoviskách. Preto súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že k vzniku škody viedli aj žalobkyňou nevytvorené podmienky a žalobkyňa má teda zavinenie na vzniknutej škode. Žalobkyňa zastávala názor, že ku vzniku škody viedli viaceré nedostatky na pracovisku, za ktoré zodpovedá v plnej miere žalobkyňa ako zamestnávateľ (je nutné aplikovať § 187 ods. 1 Zákonníka práce). Pokiaľ by si žalobkyňa riadne plnila svoje povinnosti, o ktorých tvrdí, že všetky časovo predchádzali povinnostiam žalovanej ako zamestnanca, ku škode by nedošlo, a to ani v prípade, že by žalovaná trezor neuzamkla. Žalovaná vstúpila do vzťahu so žalovaným v čase, kedy predajňa bola zariadená a prevádzkovaná, mala svoje personálne a materiálne vybavenie, boli ustálené vzťahy medzi zamestnancami, ako aj každodenné fungovanie a bezpečnostné zabezpečenie predajne (resp. nezabezpečenie) presne tak, ako to vyhovovalo žalobkyňi ako jej jedinému prevádzkovateľovi. Je pritom nutné zobrať do úvahy aj skutočnosť, že ide o predajňu šperkov (zlatníctvo), t. j. správanie žalobkyne ako prevádzkovateľa takejto predajne by malo zodpovedať typu prevádzky, v ktorej sa nachádzajú predmety vysokej hodnoty, a teda jej povinnosti zabezpečiť takýto majetok a zabezpečiť bezpečnosť svojich zamestnancov sú potom odlišné od povinnosti prevádzkovateľov iných obchodných prevádzok s bežnými hodnotami. Svojím konaním žalobkyňa nielenže zavinila vznik škody, ale ohrozila aj bezpečnosť žalovanej. Správanie žalovanej, o ktorom žalobkyňa v odvolaní tvrdí, že jediné je príčinou vzniku škody, je dôsledkom toho, že na predajni neexistovali jasné postupy, chýbali interné smernice a pokyny (okrem jednej obsahovo vágnej smernice č. 1/2007), vedúci zamestnanci nekontrolovali prácu podriadených, zamestnanci neboli na prácu riadne zaškolení a neboli ani preškolení tak, ako by sa

očakávalo od zamestnancov zlatníctva. Dokazovaním mala za preukázané, že žalovaná bola v čase krádeže v predajni sama. V odvolaní po prvý krát od žalobkyne odznelo, že za tento stav si vraj môže žalovaná – ale práve žalobkyňa nemala vypracované žiadne interné postupy pre prípad, že predajňa nie je dostatočne obsadená a tento stav navyše nebol v danej predajni ojedinelý, o čom žalobkyňa z povinnej vedenej evidencie dochádzky musela vedieť a tento stav neriešila, a to ani preventívne, napr. vydaním interných smerníc o postupoch pre prípad výpadku zamestnanca, vedúci zamestnanci si neplnili povinnosti spojené s riadením a kontrolou prácu podriadených zamestnancov. Žalovaná má za to, že svoju neprítomnosť v práci riadne nahlásil žalobkyňi zamestnanec, ktorého sa neprítomnosť týkala, t. j. nie je pravdou, že by žalobkyňa o tejto skutočnosti nevedela ako teraz tvrdí v odvolaní. Žalovaná taktiež opakovane uvádza, že nemala k dispozícii kľúče od zadnej miestnosti s trezorom a ani kľúče od trezoru. Trezor bol síce nezamknutý, avšak bol zatvorený, t. j. zloději nevedeli, kým sa nedostal jeden z nich k trezoru, že trezor nie je zamknutý. Predajňa bola nevhodne vybavená a zle architektonicky riešená. Ďalej dôvodila tým, že žalobkyňa v odvolaní uvádza nepravdivé skutočnosti (rovnako ako pri internej smernici a kľúčoch), nakoľko píše, že žalovaná bola na kódovanie predajne aj trezoru zaučená a trezor sa musel kódovať. Toto ale vôbec nie je pravda, svedkyňa E., na ktorej výpoveď sa žalobkyňa odvoláva, nikdy pred krádežou nepracovala na predajni OC LAUGARICIO (predajňa, kde došlo ku krádeži), a žalovaná bola zaučená na kódovanie iného trezoru nachádzajúceho sa v inej predajni (Mierové námestie, Trenčín), kde pracovala so svedkyňou E.. Takto to aj táto svedkyňa uviedla do zápisnice. Žalovaná nikdy nebola žalobkyňou poučená alebo zaškolená na kódovanie trezoru na predajni, kde došlo ku krádeži, kódovať tento trezor nevedela. Bolo preukázané viacerými svedeckými výpoveďami, že žalovanú na správnu prácu s trezorom žalobkyňa nezaučila. Všetky tieto skutočnosti žalobkyňa bezodkladne po krádeži vyhodnotila, nakoľko bolo dokazovaním preukázané, že v predajni vykonala viaceré zmeny. Ak by bolo pravdou, že škodu spôsobila len žalovaná a spočívala výlučne v jej konaní, tak by žalobkyňa nemala dôvod robiť zmeny v personálnom zabezpečení a materiálnom vybavení predajne a ani v bezpečnostných prvkoch, ale by stačilo upozorniť zamestnancov na konanie žalovanej. Po krádeži došlo aj k oprave trezora, ktorý sa podľa svedeckých výpovedí otvára jednoduchšie a hneď na prvý pokus, hoci v čase krádeže sa otváral podľa vyjadrení svedkov niekoľko minút a práve preto zostával nezamknutý. Žalobkyňa taktiež upravila internú smernicu č. 1/2007 (jedinú, ktorá upravovala povinnosti zamestnancov), kde doplnila ustanovenie o práci s trezorom- upozorňuje pritom na fakt, že žalobkyňa sa snažila túto novú smernicu predložiť súdu ako smernicu, s ktorou bola oboznámená žalovaná a až po predložení pravej smernice, uviedla, že omylom predložila neskoršiu smernicu. Obdobný postup zvolila žalobkyňa aj ohľadne kľúčov, kde súdu tvrdila, že nemá preberací protokol. Žalovaná predložila súdu tento protokol, z ktorého jednoznačne vyplývalo, aké kľúče jej žalobkyňa v súvislosti s výkonom jej práce odovzdala - išlo len o kľúč od predajne ako takej, teda nemala kľúč ani od zadnej miestnosti a ani od trezoru. Primárnym dôvodom a impulzom ku krádeži podľa jej názoru bola skutočnosť, že predajňa nebola proti krádeži zabezpečená a práve podmienky na predajni, za ktoré zodpovedá len a len žalobkyňa, boli príčinou krádeže a vzniku škody. Žalovaná ďalej namietala, že žalobkyňa v konaní nepreukázala presný počet šperkov a ich hodnotu, ktoré boli odcudzené z trezoru a tých, ktoré boli odcudzené z police na stene v predajni tak, ako to v nadväznosti na rozhodnutie dovolacieho súdu od žalobkyne požadoval odvolací súd. Žalobkyňa podľa názoru žalovanej neuniesla v tomto smere dôkazné bremeno. Ďalej uviedla, že nespochybnuje a nikdy nespochybnovala, že z police boli odcudzené dve plató a že na nich boli retiazky. To, aké presne retiazky sa na nich nachádzali, a v akej hodnote, žalovaná nevie, žalobkyňa to nepreukázala a nie je to možné ustáliť ani z vykonaného dokazovania. Žalovaná od samého začiatku tvrdí, že v trezore sa v čase krádeže nenachádzali žiadne šperky, toto uviedla už v oznámení na políciu dňa 23.06.2011. Ani dovolací súd nespochybnil zbavenie sa zodpovednosti žalovanej za schodok na hodnotách v predajni a v ďalšom konaní odkazuje na potrebu vyhodnotiť, či žalovaná uniesla dôkazné bremeno svojho tvrdenia o zbavení sa zavinenia pokiaľ ide o cennosti uložené v trezore. Nie je podľa jej názoru z vykonaného dokazovania možné ustáliť schodok na šperkoch na polici, ale rovnako ani schodok na šperkoch ukradnutých z trezoru. Nie je potom splnená podmienka preukázania škody ako jedného z predpokladu zodpovednosti zamestnanca za schodok. Mala by preto byť plne zbavená zodpovednosti za všetky šperky, ktorých schodok preukázala inventúra vykonaná 24.06.2011 a ktorých hodnotu žalobkyňa ustálila na sumu 7.321,12 eur s DPH. Záverom žalovaná uviedla, že konanie žalobkyne, ktorá nevytvorila na pracovisku vhodné pracovné podmienky a nespĺnila si povinnosť predchádzať škodám na svojom majetku, je v rozpore aj so základnými zásadami pracovného práva obsiahnutými v článku 1, 3 a 5 Zákonníka práce.

8. V následných vyjadreniach žalobkyňa a žalovaná argumentačne zotrvali na svojich predchádzajúcich vyjadreniach.

9. Krajský súd v Trenčíne na odvolanie žalobkyne v poradí druhým rozsudkom z 26. marca 2024 č.k. 17CoPr/5/2023-671 spolu s dopĺňacím rozsudkom z 25. apríla 2024 č.k. 17CoPr/5/2023-685 rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP vo výroku II. zmenil tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 2.593,71 eura s 9,25 % ročným úrokom z omeškania od 21. februára 2012 do zaplatenia, všetko v mesačných splátkach po 50 eur, splatných vždy do konca príslušného mesiaca, počínajúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku až do vyrovnaní, pod hrozbou straty výhody splátok s tým, že povinnosť plnenia žalovanej zaniká v rozsahu poskytnutého plnenia na základe trestného rozkazu; vo zvyšnej zamietavej časti výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie potvrdil. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. zmenil tak, že žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 58 %. Uviedol, že úlohou súdu prvej inštancie po predchádzajúcom zrušení veci odvolacím súdom bolo zistiť presný počet a hodnotu odcudzených zlatých šperkov z trezoru žalobkyne, ustáliť celkovú výšku hodnôt odcudzených z trezoru a následne opätovne určiť mieru podielu zavinenia žalovanej na vzniknutej škode. Na rozdiel od súdu prvej inštancie odvolací súd dospel k záveru, že žalobkyňa preukázala celkovú výšku hodnôt odcudzených z trezoru (vrátane zlatých šperkov). Nakoľko medzi stranami nebolo sporné, že na dvoch plató voľne uložených v predajni sa nachádzali iba zlaté retiazky (v žalobkyňou tvrdenom počte 32 ks), na základe inventarizačného zápisu bolo možné uzavrieť, že okrem týchto zlatých retiazok chýbalo celkom 54 ks šperkov, a to 26 ks prsteňov v sume 1.485,52 eura s DPH, 2 ks závesov v sume 19,66 eura s DPH, 19 ks náramkov v sume 1.800,35 eura s DPH, 3 ks náhrdelníkov v sume 536,30 eura s DPH a 4 ks retiazok v sume 408,61 eura s DPH. Stotožnil sa so súdom prvej inštancie, že zlodejov motivovali ku krádeži dve príčiny, a to: 1/ prítomnosť iba jednej predavačky v predajni tvaru „L“ s voľným vstupom do zápuťia a 2/ otvorené dvere do bočnej miestnosti s trezorom. Keby si zamestnávateľ splnil svoju povinnosť riadne zabezpečiť predajňu, ku krádeži na predajni by nedošlo, a to aj napriek tomu, že trezor nebol uzamknutý. Žalobkyňa si týchto nedostatkov na predajni bola zrejme vedomá, nakoľko po predmetnej krádeži došlo k vykonaniu viacerých zmien, a to jednak v personálnom zabezpečení, materiálnom vybavení predajne a tiež v úprave internej smernice č. 1/2017. Žalovaná uniesla dôkazné bremeno ohľadne svojho tvrdenia, že škoda (pokiaľ išlo o cennosti uložené v trezore) bola spôsobená sčasti bez jej zavinenia. Odvolací súd sa však nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie o takmer úplnom zbavení sa zodpovednosti žalovanej za stratu na zverených hodnotách, ale zodpovednosť žalovanej ustálil vo výške 25 % a zodpovednosť žalobkyne (zamestnávateľa) vo výške 75%, a to z dôvodu nedostatočných podmienok pre hospodárenie žalovanej so zverenými hodnotami. Po zohľadnení výšky súm, ktoré bola žalovaná povinná zaplatiť na základe prvého rozsudku súdu prvej inštancie z 09. mája 2018 č. k. 12Cpr/2/2012-368 a na základe odvolaním nenapadnutého výroku rozsudku súdu prvej inštancie z 09. novembra 2022 č. k. 12Cpr/2/2012-606 stanovil celkovú sumu, ktorú je žalovaná povinná zaplatiť, vo výške 2.593,71 eura (spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 %). Odvolací súd sa nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie, ktorý určil spoluzavinenie žalobkyne pri odcudzení neodovzdanej tržby za predchádzajúce dni vo výške 100 % z dôvodu porušenia vlastných interných predpisov o povinnosti odvádzať každý deň tržby, ako aj v časti hodnoty za vykúpené zlomkové zlato nad váhu 30g (podľa internej smernice žalobkyne č. 1/2007); poukázal pritom na závery zrušujúceho uznesenia dovolacieho súdu z 22. júla 2020 sp. zn. 8Cdo/206/2019, ktorými bol viazaný. Rozhodnutie o trovách konania právne odôvodnil ustanovením § 396 ods. 2 v spojení s § 453 ods. 3 a § 255 ods. 1 a 2 CSP a vecne vzájomným pomerom úspechu žalobkyne a žalovanej v konaní.

10. Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 30.07.2025, č. k. 6CdoPr/11/2024-756 rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 26.03.2024, č.k. 17CoPr/5/2023-671 spolu s dopĺňacím rozsudkom zo dňa 25.04.2024, č.k. 17CoPr/5/2023-685 v dôsledku podaného dovolania žalobkyňou zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V predmetnom uznesení dovolací súd konštatoval, že ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazané právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Postup súdu nižšej inštancie spočívajúci v nerešpektovaní záväzného právneho názoru, vysloveného v zrušujúcom uznesení súdu vyššej inštancie, a to len na základe vlastného uváženia, je neprípustným postupom, ktorý narúša princíp právnej istoty (R 76/2016). Dovolací súd konštatoval, že v danej veci uznesením z 22. júla 2020 sp. zn. 8Cdo/206/2019 najvyšší súd zrušil v poradí prvý rozsudok dovolacieho súdu z 21. marca 2019 sp. zn. 17CoPr/7/2018 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolací súd nespochybnil závery dovolacieho súdu o zbavení sa zodpovednosti žalovanej za schodok vo vzťahu k odcudzeným hodnotám nachádzajúcim sa priamo na predajni žalobkyne (z dôvodu nevytvorenia vhodných pracovných podmienok - zlé rozloženie pultov, počet pracovníkov v predajni a pod.), avšak závery o takmer úplnom zbavení sa zodpovednosti

žalovanej aj za schodok na hodnotách nachádzajúcich sa v neuzamknutom trezore v neuzamknutej miestnosti považoval za rozporné s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, vychádzajúcou predovšetkým zo záverov jeho rozsudku sp. zn. 2Cdo/244/2017. Odvolaciemu súdu vytkol, že ten síce vo svojom rozhodnutí poukázal na zavinenie žalovanej, avšak už nevyhodnotil, ako sa táto skutočnosť prejavila na odcudzení hodnôt nachádzajúcich sa v trezore, t. j. či odcudzenie hodnôt žalovaná svojim konaním uľahčila alebo nie, keďže deklarované pochybenia žalobkyne (zlé rozloženie pultov v predajni, denné neodvádzanie tržieb do banky, počet pracovníkov v predajni) zrejme nemohli byť priamou príčinou odcudzenia hodnôt z neuzamknutého trezoru. Poukázal na to, že dôvodom zbavenia sa zodpovednosti zamestnanca nie je zásah inej osoby, ktorý znemožní zamestnancovi starať sa o zverené hodnoty, ako sa mylne domnieva žalovaná. Zamestnanec sa nemôže zbaviť zodpovednosti, ak nesplnením svojich povinností riadne hospodáriť s jemu zverenými prostriedkami a počínať si tak, aby nedochádzalo k poškodeniu majetku zamestnávateľa alebo k jeho zničeniu (§ 178 ods. 1 Zákonníka práce) vznik schodku umožnil. Žalovaná tak z nedbanlivosti (vo vzťahu k hodnotám uloženým v trezore) porušila povinnosť zabrániť vzniku zavinенých strát, rozdielov a úbytkov hodnôt zverených k vyúčtovaniu a povinnosť počínať si tak, aby nedochádzalo k poškodeniu majetku zamestnávateľa alebo k jeho zničeniu. Dovolací súd uložil odvolaciemu súdu, aby opätovne vyhodnotil, či žalovaná uniesla dôkazné bremeno ohľadne svojho tvrdenia, že škoda (pokiaľ išlo o cennosti uložené v trezore) bola spôsobená „sčasti alebo celkom bez jej zavinenia.“ Dodal, že trezor s hodnotami bolo treba riadne zabezpečiť (uzamknúť) a o tom ju nebolo treba osobitne poučovať; ide o všeobecne známe pravidlá ochrany majetku. Neobstojí preto ani argumentácia o tom, že žalovanej nebolo v smernici, ktorá jej bola odovzdaná pri vzniku pracovného pomeru, výslovne uložená povinnosť trezor zamykať. Rovnako neobstojí tvrdenie, že žalobkyňa mohla škodu (pokiaľ išlo o finančnú hotovosť uloženú v trezore) minimalizovať, ak by odvádzala tržby do banky denne (a preto nesie zavinenie na jej vzniku), keďže ani táto skutočnosť nebola v priamej príčinnej súvislosti s konaním páchatel'ov, ktorým bolo „uľahčené“ odcudziť hodnoty z trezoru práve tým, že na prístup k nemu nemuseli prekonať žiadnu prekážku (stačilo odpútať pozornosť žalovanej). Výška finančnej hotovosti ponechaná v trezore, resp. denné neodvádzanie finančnej hotovosti do banky nebolo príčinou vzniku škody na majetku žalobkyne. Dovolací súd zdôraznil, že v konaní nasledujúcom po zrušujúcom rozhodnutí dovolacieho súdu nemá odvolací súd žiadny priestor pre úvahy, či bude alebo nebude rešpektovať právny názor najvyššieho súdu. Dovolací súd zdôraznil, že hoci v danej veci odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie a zodpovednosť žalovanej určil v rozsahu 25 %, teda formálne akoby rešpektoval rozhodnutie dovolacieho súdu, z jeho odôvodnenia tento záver ale nevyplýva. Zjednodušene povedané, odvolacím súdom bolo konštatované, že v podstate žalovaná nenesie žiadnu zodpovednosť (pretože žalobkyňa si škodu zavinila sama a nezamknutý trezor nemožno pričítať na ťarchu žalovanej), ale nakoľko je odvolací súd viazaný názorom dovolacieho súdu, tak potom určil túto zodpovednosť v rozsahu už spomínanom. Uvedené rozhodnutie nie je možné považovať za presvedčivé a dôsledné vo vzťahu k záväznosti právneho názoru, ktorý dovolací súd už vyslovil. Nie je akceptovateľné, aby bolo nerešpektované, že trezor bolo nutné zamykať. K uvedenému sa už najvyšší súd vyjadril vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí a súdy túto skutočnosť odignorovali. Ďalej je potrebné uviesť, že hoci dal v časti najvyšší súd vo svojom predchádzajúcom uznesení za pravdu nižším súdom, rozhodnutie bolo zrušené ako celok aj v tejto časti, a teda bolo potrebné sa vysporiadať v rozhodnutí i s ňou (zopakovať, čo bolo povedané a odobrené najvyšším súdom). Záverom konštatoval, že uvedená časť v rozhodnutiach nižších súdov úplne absentuje. Odvolaciemu súdu (ako aj súdu prvej inštancie) vytkol, že napriek kasačnej záväznosti neakceptoval právny názor dovolacieho súdu vyjadrený v nosných dôvodoch zrušujúceho uznesenia.

11. Vychádzajúc z obsahu Rozvrhu práce Krajského súdu v Trenčíne pre rok 2025, časti Zásad a pravidiel zapisovania a prideľovania vecí na jednotlivých úsekoch Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „Zásad“), A/ Občianskoprávny úsek, Čl. I. mala byť daná vec zapísaná do súdneho registra tomu senátu, ktorý vo veci rozhodoval pred jej zrušením, čo však nebolo možné z dôvodu, že senát 17 Co v uvedenom zložení už neexistuje, a nebola ani možnosť postupu v zmysle bodu 13. Zásad (možnosť zapísania veci tomu senátu, do ktorého je podľa rozvrhu práce zaradený ten sudca, ktorý bol určený ako spravodajca veci v pôvodnom senáte, či zápis do senátu v ktorom sú zostávajúci členovia senátu), preto bola vec na základe náhodného výberu zapísaná do senátu 27.

12. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací opätovne preskúmal vec v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov v zmysle ust. § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu

podľa § 385 ods. 1 CSP a zistil, že rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s doplniacím rozsudkom je potrebné v odvolaní napadnutom výroku II. podľa § 388 CSP zmeniť.

13. Podľa § 455 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazané právnym názorom dovolacieho súdu.

14. Podľa § 182 ods. 1 veta prvá Zákonníka práce, ak zamestnanec prevzal na základe dohody o hmotnej zodpovednosti zodpovednosť za zverené hotovosti, ceniny, tovar, zásoby materiálu alebo iné hodnoty určené na obeh alebo obrat, ktoré je povinný vyúčtovať, zodpovedá za vzniknutý schodok. Podľa § 182 ods. 3 Zákonníka práce, zamestnanec sa zbaví zodpovednosti celkom alebo sčasti, ak preukáže, že schodok vznikol celkom alebo sčasti bez jeho zavinenia.

15. Pokiaľ sa zamestnanec chce zbaviť tejto zodpovednosti, musí preukázať, že vznik schodku nezavinil, napríklad, že schodok vznikol napríklad živelnou udalosťou alebo že schodok vznikol zavinením iných osôb. Zamestnanec sa zbaví zodpovednosti úplne alebo čiastočne tiež vtedy, keď preukáže, že mu zamestnávateľ nevytvoril vhodné podmienky na hospodárenie so zverenými hodnotami, alebo vtedy, keď preukáže, že zverená hodnota mu bola odcudzená - v takomto prípade páchatel' spôsobil, že hmotne zodpovedný zamestnanec nemá možnosť so zverenou hodnotou riadne hospodáriť a starať sa o ňu.

16. Ak tretia osoba odcudzí zamestnancovi zverené hodnoty, ktoré je povinný vyúčtovať, nemá zavinenie tretej osoby samo o sebe za následok zánik hmotnej zodpovednosti zamestnanca. V prípade stretu zodpovednosti neznámeho páchatel'a za protiprávny zásah do majetkových práv zamestnávateľa a zodpovednosti zamestnanca za schodok na zverených hodnotách, treba skúmať najmä to, či zamestnanec konanie páchatel'a neumožnil (neulahčil) porušením svojej pracovnej povinnosti napríklad tým, že zverené hodnoty riadne nezabezpečil, či sa o ne riadne nestaral. Ak je porušenie povinnosti hmotne zodpovedným zamestnancom z nebanlivosti takého rozsahu, že bez neho by k vzniku schodku úmyselným konaním tretej osoby vôbec nemohlo dôjsť, neprichádza do úvahy ani čiastočné zbavenie sa zodpovednosti podľa § 182 ods. 3 Zákonníka práce (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/244/2007 z 01.11.2008).

17. Predmetom konania v danej veci bol nárok žalobcu na náhradu škody uplatnený proti žalovanej ako zamestnankyni titulom zodpovednosti za schodok na zverených hodnotách.

18. V konaní nebolo sporné, že ku schodku na zverených hodnotách došlo krádežou tretích osôb dňa 23.06.2011 v prevádzke žalobkyne (v ktorej bola v tom čase prítomná ako predavačka žalovaná), za ktoré boli tieto právoplatne odsúdené trestným rozkazom Okresného súdu Trenčín zo dňa 30.10.2012, č.k. 1T/141/2012-151, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 17.01.2013.

19. V preskúmvanej veci súd prvej inštancie po zrušení jeho prvého rozsudku, zaťažený dôkazným bremenom, presne špecifikoval (vychádzajúc z už skôr súdu predložených inventarizačných zápisov a jeho príloh), ktoré odcudzené zlaté šperky, v akom zložení, v akej hodnote sa nachádzali uložené v trezore a zopakoval svoje skutkové tvrdenia v tom smere, že v trezore sa nachádzala finančná hotovosť v sume 7.316,83 eur, ktorá pozostávala z tržby v sume 4.401,83 eur, sumy 2.915 eur za predaj poukážok Lyoness a vykúpené zlomkové zlato v cene 2.563,67 eur, teda upresnil, že celková výška hodnôt odcudzených z trezoru bola vo výške 14.130,96 eur. Svoje tvrdenia podložil inventarizačným zápisom a jeho prílohami zo dňa 24.06.2011, ktorý bol podpísaný členmi inventarizačnej komisie a hmotne zodpovednými osobami (zamestnancami, ktorí sa zúčastnili fyzickej inventúry), pričom z prílohy č. 1, tvoriacej súčasť inventarizačného zápisu z fyzickej inventúry zo dňa 24.06.2011 vyplýva, že odcudzený tovar - zlaté šperky v čase krádeže predstavovali spolu 86 kusov v celkovej hodnote 7.321,12 eur s DPH, z toho 26 ks prsteňov v sume 1.485,52 eur s DPH, 2 ks závesy v sume 19,66 eur s DPH, 19 ks náramkov v sume 1.800,35 eur s DPH, 36 ks retiazok v sume 3.479,29 eur s DPH a 3 náhrdelníky v sume 536,30 eur s DPH. Vychádzajúc z toho, že v konaní nebolo medzi stranami sporu sporné, že na 2 ks plató voľne uložených na závesnej polici na stene za pultom v predajni sa nachádzali iba zlaté retiazky (v žalobkyňou tvrdenom počte 32 ks), potom uzavrel, že ku dňu vykonania inventúry chýbalo celkovo (okrem zlatých retiazok, ktoré mali byť umiestnené na 2 ks plató voľne uložených na závesnej polici na stene za pultom v predajni) celkom 54 ks šperkov, a to: 26 ks prsteňov v sume 1.485,52 eur s DPH, 2 ks závesy v sume 19,66 eur s DPH, 19 ks náramkov v sume 1.800,35 eur

s DPH, 3 ks náhrdelníkov v sume 536,30 eur s DPH a 4 ks retiazok v sume 408,61 eur s DPH. V konaní nebolo tvrdené ani preukázané, že by uvedené chýbajúce zlaté šperky chýbali z iného dôvodu ako z dôvodu krádeže. Žalobkyni sa tak podarilo uniesť dôkazné bremeno a odvolací súd bol preto na rozdiel od súdu prvej inštancie toho názoru, že žalobkyni sa podarilo uniesť dôkazné bremeno v tom smere, že vyššie uvedené zlaté šperky sa nachádzali v trezore a boli odcudzené z trezoru krádežou dňa 23.06.2011. Z inventarizačného zápisu s prílohami ďalej zistil, že v deň vykonania inventúry chýbala finančná hotovosť v sume 7.316,83 eur, pozostávajúca z tržby v sume 4.401,83 eur a sumy 2.915 eur za predaj poukážok Lyoness a vykúpené zlomkové zlato v cene 2.563,67 eur, pričom rovnako ako v prípade zlatých šperkov nebolo v konaní zistené ani preukázané, že by k strate uvedených hodnôt došlo iným spôsobom ako uvedenou krádežou. Dospel k záveru, že žalobkyňa preukázala, že celková výška hodnôt odcudzených z trezoru krádežou bola vo výške 14.130,94 eur, ako to vyplýva z inventarizačného zápisu s prílohami. Závery prvoinštančného, ako aj odvolacieho súdu o zbavení sa zodpovednosti žalovanej za schodok vo vzťahu k odcudzeným hodnotám nachádzajúcim sa priamo na predajni žalobkyne (z dôvodu nevytvorenia vhodných pracovných podmienok – zlé rozloženie pultov, počet pracovníkov predajni a pod.) spochybnené ani dovolacím súdom neboli. Inak bola situácia dovolacím súdom vyhodnotená pri schodku na hodnotách, nachádzajúcich sa v neuzamknutom trezore v neuzamknutej miestnosti, keď už v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení závery odvolacieho súdu v jeho v poradí druhom rozsudku považoval najvyšší súd za rozporné s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, s poukazom predovšetkým na závery jeho rozsudku sp. zn. 2Cdo/244/2007. Zastával názor, že deklarované pochybenia žalobkyne (zlé rozloženie pultov v predajni, denné neodvádzanie tržieb do banky, počet pracovníkov v predajni) zrejme nemohli byť priamou príčinou odcudzenia hodnôt z neuzamknutého trezoru. Zároveň poukázal na to, že dôvodom zbavenia sa zodpovednosti zamestnanca nie je zásah inej osoby, ktorý znemožní zamestnancovi starať sa o zverené hodnoty, ako sa mylne domnieva žalovaná. Zdôraznil, že zamestnanec sa nemôže zbaviť zodpovednosti, ak nesplnením svojich povinností riadne hospodáriť s jemu zverenými prostriedkami a počínať si tak, aby nedochádzalo k poškodeniu majetku zamestnávateľa alebo k jeho zničeniu (§ 178 ods. 1 Zákonníka práce) vznik schodku umožnil. Vyslovil názor, že žalovaná tak z nebanlivosti (vo vzťahu k hodnotám uloženým v trezore) porušila povinnosť zabrániť vzniku zavinených strát, rozdielov a úbytkov hodnôt zverených k vyúčtovaniu a povinnosť počínať si tak, aby nedochádzalo k poškodeniu majetku zamestnávateľa alebo k jeho zničeniu. Dodal, že trezor s hodnotami bolo treba riadne zabezpečiť (uzamknúť) a o tom ju nebolo treba osobitne poučovať; ide o všeobecne známe pravidlá ochrany majetku. Vyslovil názor, že neobstojí preto ani argumentácia o tom, že žalovanej nebola v smernici, ktorá jej bola odovzdaná pri vzniku pracovného pomeru, výslovne uložená povinnosť trezor zamykať. Rovnako mal za to, že neobstojí tvrdenie, že žalobkyňa mohla škodu (pokiaľ išlo o finančnú hotovosť uloženú v trezore) minimalizovať, ak by odvádzala tržby do banky denne (a preto nesie zavinenie na jej vzniku), keďže ani táto skutočnosť nebola v priamej príčinnej súvislosti s konaním páchatel'ov, ktorým bolo „uľahčené“ odcudziť hodnoty z trezoru práve tým, že na prístup k nemu nemuseli prekonať žiadnu prekážku (stačilo odpútať pozornosť žalovanej). Výška finančnej hotovosti ponechaná v trezore, resp. denné neodvádzanie finančnej hotovosti do banky, nebolo príčinou vzniku škody na majetku žalobkyne. Dovolací súd považoval za neakceptovateľné, aby bolo nerešpektované, že trezor bolo nutné zamykať, ktorú skutočnosť podľa jeho názoru súdy odignorovali.

20. Vzhľadom na to, že v konaní nasledujúcom po zrušujúcom rozhodnutí dovolacieho súdu nemá odvolací súd žiaden priestor pre úvahy, či bude alebo nebude rešpektovať právny názor najvyššieho súdu, odvolací súd po opätovnom preskúmaní veci, vzhľadom na vyššie uvedený jednoznačný právny názor a z neho vyvodený záver dovolacieho súdu, prijal odlišný právny záver v otázke zodpovednosti žalovanej za schodok na hodnotách nachádzajúcich sa v neuzamknutom trezore, v neuzamknutej miestnosti.

21. Bolo všeobecnou prevenčnou povinnosťou žalovanej, vyplývajúcej jej z ust. § 178 ods. 1 Zákonníka práce, počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na majetku zamestnávateľa.

22. S poukazom na spornosť otázky priamej príčiny odcudzenia hodnôt z neuzamknutého trezoru, odvolací súd má za to, že atribútom príčinnej súvislosti je „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho.

23. Odvolací súd preto pri posúdení ťažiskovej otázky príčinnej súvislosti, viazaný právnym posúdením súdom vyššej inštancie (v tomto prípade najvyššej súdnej inštancie všeobecného súdnictva), na jeho

základe rozhodol, že žalovaná neuniesla dôkazné bremeno ohľadne svojho tvrdenia, že škoda (pokiaľ išlo o cennosti uložené v trezore) by bola spôsobená „šťasti alebo celkom bez jej zavinenia“. Tak ako konštatoval dovolací súd, trezor s hodnotami bolo treba riadne zabezpečiť (uzamknúť), o čom nebolo treba žalovanú osobitne poučovať. Práve neuzamknutie trezoru bolo priamou príčinou odcudzenia hodnôt z neuzamknutého trezoru. Aj za situácie, že žalovaná nemohla vykonať zabezpečovacie opatrenie vo vzťahu k dverám vedúcim do miestnosti s trezorom z dôvodu, že vo dverách nebol kľúč, nebol na predajni, tento žalovaná a ani ostatní predavači od žalobcu neobdržali, toto nebolo priamou príčinou následku – krádeže v trezore. Touto bola skutočnosť, že trezor nebol zamknutý, bol iba privretý. V konkrétnej danej veci bolo povinnosťou žalovanej vzhľadom na typ prevádzky trezor zamykať bez ohľadu na to, či táto povinnosť vyplývala zo smernice, ktorá jej bola odovzdaná pri vzniku pracovného pomeru. Je nesporné, že účelom trezoru je zabezpečenie ochrany jeho obsahu práve pred zlodejmi, požiarom alebo inými nebezpečenstvami. Funkciou trezoru je poskytnúť bezpečné úložisko. Preto, aby splňal účel, na ktorý je určený, je nevyhnutné tento uzatvárať, len vtedy môže plniť svoj účel. Porušením svojich pracovných povinností žalovaná zverenú hodnotu riadne proti krádeži nezabezpečila.

24. S poukazom na uvedené sa odvolací súd nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie o zbavení sa zodpovednosti žalovanej za stratu na zverených hodnotách, ale vychádzajúc z vyššie uvedeného ustálil zodpovednosť žalovanej zo zodpovednosti za stratu na zverených hodnotách nachádzajúcich sa v trezore v plnom rozsahu. Dôvodom zbavenia sa zodpovednosti zamestnanca totiž nie je zásah inej osoby, ktorý znemožní zamestnancovi starať sa o zverenú hodnotu, t.j. „vynachádzavosť zlodejov pri vykrádaní zlatníctiev, ich rôzne nástrahy na oklamanie predavačiek“. Ak tretia osoba odcudzí zamestnancovi zverenú hodnotu, ktorý je povinný vyúčtovať, zavinenie tretej osoby samo o sebe nemá za následok zánik hmotnej zodpovednosti zamestnanca, ibaže by zamestnanec preukázal, že schodok vznikol celkom alebo šťastie bez jeho zavinenia. V prípade stretu zodpovednosti neznámeho páchatela za protiprávny zásah do majetkových práv zamestnávateľa a zodpovednosti zamestnanca za schodok na zverených hodnotách treba skúmať najmä to, či zamestnanec konanie páchatela neumožnil (neufahčil) porušením svojej pracovnej povinnosti napríklad tým, že zverenú hodnotu riadne nezabezpečil, či sa o ne riadne nestaral. Zamestnanec sa nemôže zbaviť zodpovednosti, ak nesplnením svojich povinností riadne hospodáriť s jemu zverenými prostriedkami a počínať si tak, aby nedochádzalo k poškodeniu majetku zamestnávateľa, alebo k jeho zničeniu (§ 178 ods. 1 Zákonníka práce) vznik schodku umožnil. Ak je nedbanlivostné porušenie povinnosti hmotne zodpovedným zamestnancom takého rozsahu, že bez neho by k vzniku schodku úmyselným konaním tretej osoby vôbec nemohlo dôjsť, neprichádza do úvahy ani čiastočné zbavenie sa zodpovednosti podľa § 182 ods. 3 Zákonníka práce.

25. V danej veci k odcudzeniu zverených hodnôt došlo krádežou tretích osôb, okrem iného i nachádzajúcich sa v neuzamknutej miestnosti, v ktorej sa nachádzal otvorený trezor. O tom, že trezor s hodnotami bolo treba riadne zabezpečiť (uzamknúť), najmä keď si žalovaná musela byť z povahy svojho zamestnania vedomá „vynachádzavosti zlodejov pri vykrádaní zlatníctiev, ich rôznych nástrah na oklamanie predavačov“, nebolo ju treba osobitne poučovať o všeobecne známých pravidlách ochrany majetku. Žalovaná z nedbanlivosti (vo vzťahu k hodnotám uloženým v trezore) porušila povinnosť zabrániť vzniku zavinených strát, rozdielov a úbytkov hodnôt zverených k vyúčtovaniu a povinnosť počínať si tak, aby nedochádzalo k poškodeniu majetku zamestnávateľa alebo k jeho zničeniu (§ 178 ods. 1 Zákonníka práce). Žalovaná v konaní neuniesla dôkazné bremeno ohľadne svojho tvrdenia, že škoda (pokiaľ išlo o cennosti uložené v trezore) bola spôsobená „šťasti alebo celkom bez jej zavinenia“.

26. V trezore sa nachádzala finančná hotovosť a zlaté šperky, pričom finančná hotovosť v sume 7.316,83 eur pozostávala z tržby v sume 4.401,83 eur, sumy 2.915 eur za predaj poukážok Lyoness a vykúpené zlomkové zlato v cene 2.563,67 eur a odcudzený tovar – zlaté šperky v celkovej hodnote 7.321,12 eur s DPH. Celková výška hodnôt odcudzených z trezoru bola vo výške 14.130,96 eur. Po zohľadnení skutočnosti, že súd prvej inštancie už vo svojom v poradí prvom rozhodnutí právoplatne zaviazal žalovanú zaplatiť z neodvedenej tržby sumu 220,09 eur, zo sumy za predaj poukážok Lyoness sumu vo výške 145,75 eur, z hodnoty vykúpeného zlomkového zlata sumu 64,09 eur a z odcudzených – chýbajúcich šperkov sumu 305,05 eur, a napadnutým v poradí druhým rozsudkom súd prvej inštancie už právoplatne zaviazal žalovanú zaplatiť sumu 204,05 eur s príslušenstvom, ktoré sumy bolo potrebné odpočítať, celková suma, ktorú je žalovaná povinná zaplatiť, predstavuje sumu 13.191,93 eur, ktorú odvolací súd zaviazal žalovanú zaplatiť spolu s 9,25 % úrokom z omeškania odo dňa 21.02.2012 do zaplatenia. Odvolací súd povolil žalovanej podľa § 232 ods. 4 CSP uveďtečnú sumu zaplatiť v mesačných splátkach po 150 eur vzhľadom na jej finančnú a rodinnú situáciu, pod hrozbou straty výhody splátok.

Vyššiu splátku povolil odvolací súd oproti súdu prvej inštancie aj vzhľadom na tú skutočnosť, že konečná suma, ktorú uložil žalovanej žalobkyni zaplatiť (13.191,93 eur s prísl.), je podstatne vyššia, ako suma, z ktorej pri výške splátky súd prvej inštancie pôvodne vychádzal (204,05 eur s prísl.).

27. Vychádzajúc z vysloveného právneho názoru dovolacieho súdu následne odvolací súd konštatuje, že závery odvolacieho súdu (z jeho predchádzajúceho rozhodnutia) o zbavení sa zodpovednosti žalovanej za schodok vo vzťahu k odcudzeným hodnotám nachádzajúcim sa priamo na predajni žalobkyne (2 ks platô so zlatými šperkami voľne uloženými na polici) dovolacím súdom neboli spochybnené, preto sa odvolacími námietkami žalobkyne, týkajúcimi sa týchto šperkov, odvolací súd nezaoberal.

28. Odvolací súd dodáva, že sa nezaoberal všetkými námietkami žalovanej obsiahnutými v jej odvolaní, keď odôvodnenie súdneho rozhodnutia o opravnom konaní nemá a ani nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument uvedený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 78/2005).

29. Z vyššie uvedených dôvodov, keďže dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie nepostupoval pri posúdení rozhodujúcich otázok správne, viazaný právnym názorom dovolacieho súdu, rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. zmenil tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

30. V konečnom dôsledku bolo potrebné, vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. podľa § 388 CSP zmenil, rozhodnúť tiež o náhrade trov konania medzi stranami sporu vzniknutých stranám sporu tak v konaní pred súdom prvej inštancie, v odvolacom konaní, tak aj v dovolacom konaní, a to podľa § 396 ods. 2, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1, 2 a § 453 ods. 3 CSP, a to podľa pomeru úspechu vo veci. V dôsledku končného výsledku sporu bola úspešnejšou stranou žalobkyňa, ktorej by takto náhrada trov konania mala byť priznaná pomerne k neúspechu žalovanej. V danej veci však odvolací súd aplikoval ust. § 257 CSP, ktoré predstavuje výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok. Opodstatnenosť citovaného zákonného ustanovenia spočíva v tom, že prísna aplikácia v konkrétnych prípadoch môže viesť k nežiaducim tvrdostiam, preto zákon stanovuje podmienky, za ktorých môže dôjsť k zmierneniu dôsledkov právnych noriem upravujúcich platenie a náhradu trov konania, ktoré dopadá na tú zo strán, ktorá by inak vzhľadom na zásadu úspechu mala právo na náhradu trov konania. Predpokladom jeho použitia je existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa pre výnimočné nepriznanie náhrady trov inak úspešnej strane a existencia výnimočnosti takéhoto prípadu. Aplikácia tohto ustanovenia nie je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kazuistický, aby postihol celú rozmanitosť života, dotvára sa právo sudcovským výkladom v medziach stanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynul z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania.

31. Z vyššie uvedeného vyplýva, že dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti zákon bližšie nedefinuje, ale výklad ponecháva na súdnu prax. Je preto vecou vždy konkrétneho prípadu, či dôjde k takým okolnostiam, ktoré budú podkladom na rozhodnutie súdu o zmiernení účinkov právnych noriem, ktoré upravujú náhradu trov konania. K dôvodom hodným osobitného zreteľa možno však zahrnúť neprimeranú tvrdosť, podiel oboch strán na vzniku a priebehu sporu, povaha a okolnosti sporu, zložitosť doposiaľ neriešenej právnej problematiky, zložitosť prípadov výkladu medzinárodnej zmluvy, osobitné pomery strany sporu, či nízky príjem. V danom prípade odvolací súd vzhliadol dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov v konaní prevažne úspešnej strane (žalobkyni) nepriznal, s prihliadnutím na tú skutočnosť, že priznanie trov vo vzťahu k žalobkyni by žalovanú existenčne ohrozilo, zaplatenie súdom priznanej istiny aj spolu s príslušenstvom, ako aj s trovami by bolo spôsobilé ohroziť zabezpečenie jej základných životných potrieb. Na druhej strane žalobkyňa je právnická osoba, u ktorej znášanie vlastných trov, ktoré jej v súvislosti s vedením tohto sporu vznikli, takýto následok nie je spôsobilé takéto rozhodnutie vyvolať. Prihliadal zároveň aj na priebeh sporu, keď zo strany žalovanej neboli spôsobované žiadne nelegitímne obštrukcie v konaní, žalovaná bola v rámci konania súčinná,

plnila si svoje povinnosti, legitímne realizovala svoje procesné oprávnenia, legitímne sa bránila, čím nespôsobil vznik všetkých trov v konaní.

32. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).